

KYYHKYNNEN

4 / 2002

PÄÄKIRJOITUS

Kun kaari lähestyy loppuaan

Ensimmäiset kristityt elivät yhteiskunnassa, jonka arvot olivat kaukana kristillisestä arvomaailmasta. Rooman valtakunnassa polyteismi, julkihomous ja yhteiskunnalliset luokkaerot olivat osa yhteiskuntaa. Kristityt, ympäröivästä yhteiskunnasta huolimatta, perustivat elämänarvonsa ja toimintansa apostolien ja Raamatun osoittamiin perusteisiin, joista oltiin valmiita maksamaan jopa kuolemalla. Kristuksen erimerkkiä noudattaen kristityt kavahtivat syntiä, mutta rakastivat syntisiä. He pidättäytyivät vääryydestä ja kantoivat huolta yhteiskunnan vähäosaisista. Ensimmäisellä vuosisadalla roomalaisista kirjoitettu teksti todistaa kristityistä: ”Heidän ruokapöytänsä olivat avoinna kaikille, mutta heidän aviovuoteensa eivät.”

Konstantinolaisen käänteän myötä kristillisestä arvopohjasta tuli koko eurooppalaista yhteiskuntaa kantava periaate. Seuraavien vuosisatojen aikana kristinuskoa käytettiin sekä väärin, poliitikojen lyömäaseena, että oikein yhteiskunnallisen uudistuksen perustana. Yhteiskunnan vähäosaisten hoitaminen,

lukutaidon opettaminen ja yhteiskunnallista epätasa-arvoa vastaan taisteleminen ei ollut enää pienen kristittyjen joukon tehtävä, vaan koko kristillisen yhteiskunnan toimintaperiaate.

Valistuksen jälkeisessä maailmassa kristillisen kirkon reformaation aikainen yhteiskunnallinen vaikutusvalta on murentunut pala palalta pois. Tämän päivän postmoderni länsimainen yhteiskunta vieraantuu yhä nopeammin kristillisistä arvoista ja maailmankatsomuksesta. Samaa sukupuolta olevien suhteen laillinen rekisteröiminen, pyrkimykset huumeiden vapauttamiseen ja abortin salliminen ovat esimerkkejä tästä kehityksestä. Jälleen yhteiskunnan vähäosaiset ovat kristillisten yhteisöjen hoidettavina, samalla kun rikkaat rikastuvat. Kristinuskon asema yhteiskunnassa alkaa vähitellen muistuttaa yhä enemmän alkuseurakunnan aikoja. Nykyään suvaitsevaisuuden savuverhon varjolla Raamattuun pohjautuva kristillisuus työnnetään syrjään.

Jää nähtäväksi ”vapauttaako” maassamme äskettäin uudistettu uskonnon-

vapauslaki Suomen koululaiset jatkossa oikeudesta oppia kristinuskon perusasioita. Jos tulevien sukupolvien kristinuskon perusteiden tuntemus heikkenee, samalla kirkko ja sen sanoma jäävät vieraaksi. Ikävä kyllä nykyinen kehitys johtaa pian tilanteeseen, jossa rippikouluikäisille nuorille puhe Kristuksesta, armosta ja vanhurskaudesta on täyttä hepreaa. Kristinuskon yhteiskunnallinen voittokaari näyttää vääjäämättä lähestyvän loppuaan, mutta onneksi todellinen Kristuksen kirkko ei kuole vaikka sen kuolleet oksat karsittaisiinkin pois.

MIIKA AUVINEN

Yhteiskunnallisen vastuun olemuksesta

Suurin osa kristityistä varmaan yhtyy väitteeseen, että kristityn kuuluu kantaa yhteiskunnallista vastuuta. Mitä vastuun kantaminen käytännössä tarkoittaa? Nykyään järjestötoiminta on suosittua. Monen mielestä se on luonnollisin tapa kantaa huolta toisista ihmisistä: lähiyhteisöjen ryhmytyminen auttavien järjestöihin on luonnollisempaa kuin valtion tukimuodot. Yksilöllisen elämäntavan vastuullisuus näkyy vaikkapa globaalisti tiedostavassa valinnassa ostaa reilun kaupan tuotteita.

Kuuluuko kirkon instituutiona kantaa vastuuta? Kirkolla on oma diakonia-

työnsä, jonka merkitys kasvoi erityisesti lama-aikana. Onko yhteiskunnan vähäosaisista huolehtiminen kuitenkaan kirkon tehtävä? Jokainen yksilö on vastuussa riippumatta siitä, onko hän kristitty vai ei. Mielestäni kirkko on nimenomaan hengellinen yhteisö. Yhteiskunnan tulisi taata jokaiselle jäsenelleen riittävä toimeentulo. Kirkon diakoniatyön ei pitäisi olla yksi toimeentulotuen muoto. Yhteiskunnan tulisi olla niin reilu, ettei yksikään sen jäsenistä joudu turvautumaan kirkkoon tullakseen toimeen.

Vaikka diakoniatyö onkin arvokasta,

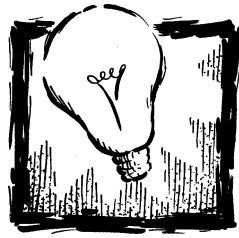
sen kehittäminen ja voimistaminen antaa yhteiskunnalle mahdollisuuden sysätä vastuuta kirkolle. Kristityn vastuuseen sisältyy halu rakentaa tasa-arvoista yhteiskuntaa. Yhteiskunta on se, joka viime kädessä kantaa vastuun ihmisten tasa-arvoisuudesta. Ei anneta yhteiskunnan pakoilla vastuutaan!

KAROLIINA OKSANEN

Kyyhkynen 4/2002

Kristus ja yhteiskunta

Sisällysluettelo

MIELIPITEET

Älä tyydy mumisemaan käytävillä, vaan kirjoita oma mielipiteesi Kyyhkyseen! Voit toimittaa viestisi joko sähköpostilla osoitteeseen tyt-kyyhkynen@helsinki.fi tai paperilla TYT:n toimistoon Aleksin 2. kerrokseen.

PÄIVÄN SANAT

“Tehkää, mitä oikeus ja vanhurskaus vaativat! Pelastakaa riistetty riistäjän kädestä. Älkää sortako muukalaisia, orpoja ja leskiä, älkää tehkö vääryyttä kenellekään. Älkää vuodattako tässä maassa viattomien ihmisten verta.” Jer 22:3

“Kuulkaa, te rikkaat! Itkekää ja valittakaa kurjuutta, joka tulee osaksenne. Teidän rikkautenne on lahonnut ja teidän vaatteenne ovat koin syömiä. Teidän kultanne ja hopeanne on ruosteessa. Niiden ruoste on todistava teitä vastaan, ja se syö lihaanne kuin tuli. Te olette koonneet rikkauksia näinä lopun aikoina. Te olette riistäneet palkan työmiehiltä, jotka ovat leikanneet teidän peltonne. Kuulkaa: se palkka huutaa, ja korjuuväen valitukset ovat tulleet Herran Sebaotin korviin. Te olette maan päällä eläneet yltylläisyydessä ja mässäilyssä, te olette lihottaneet sydäntänne teurasuspäivänä.” Jaak 5:1-5

Vuoden 2002 toimituskunnan viimeinen Kyyhkynen kaipaa palautetta. Palautetta Kyyhkysessä voit antaa myös netissä <http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/kyyhkynen>

- 2 Pääkirjoitukset
4-5 Päähaastattelu:
“Laki ja kirkko” ennen ja nyt
6-7 Haastattelu:
Pelastusarmeijan joulupadat porisevat taas
8 Näkökulmia yhteisöllisyyteen
9 Kun papin työ ei nappaa
Kyyhkynen tutki minne kolmannen linjan teologit pääsevät töihin
10 Gallup
Hartaus
11 Miikka Ruokanen ja Kiina
12-13 Homo Soviticus - tarinoita Inkerin kirkosta
14-15 Kyyhkynen testaa A7:n asiakaspalvelun
16 Kolumni
17 Papin päiväkirja
Vanha Jäärä
18 Kirkollisen koulutuksen saaneet poliitikot avautuvat vaalien alla
21 Tyt Pietarissa
22-23 Tyt:n sivut
TYT 150 v juhlatiimon ohjelma
Hae Kyyhkyseen ilmoitus!
Puheenjohtajalta
24 Mökö sarjakuva

KYYHKYNEN

Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen julkaisu
150. vuosikerta

<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt-tyt-kyyhkynen@helsinki.fi>

Päätoimittaja

Miika Auvinen
tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Taiteija

Tommi Hakkari
tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Piirtäjä

Ulla Oinonen

Ilmoitusmyyjä

Jari Pulkkinen
jari.a.pulkkinen@helsinki.fi

ISSN 0356-2247 Painettu
ISSN 1458-414X Verkkolehti

Toimittajat

Sakari Hosike
Eino Liimatta
Karoliina Oksanen
Minna Partanen
Tellervo Uljas

Jenny Vainio
Ronja Venesperi

Vinjetit

Linda Turkki

Valokuvaaja

James Cox

Kannen kuva:

James Cox

Ilmoitushinnat

1/1 sivua	320 euroa
1/2 sivua	170 euroa
1/3 sivua	118 euroa
1/4 sivua	85 euroa
1/8 sivua	50 euroa

Painos

2000 kappaletta

Painopaikka

Suupohjan kirjapaino,
Kristiinankaupunki

Vuosikerta 10 euroa

Tilaukset p. (09) 631 591

Toimituksen osoite

TYT / Kyyhkynen
PL 33
00014 Helsingin yliopisto

Laki ja kirkko ennen ja nyt

Kirkon asema ja tehtävät ovat muuttuneet vuosisatojen aikana yhteiskunnan silmissä. Uuden ajan alussa kirkko oli suuri ja arvostettu. Yhä vieläkin kirkko on suuri ja sen näkemykset ovat arvostettuja, mutta eritavalla. Pyysin Helsingin yliopiston oikeushistorian ja roomalaisen oikeuden professori Jukka Kekkonen pohtimaan kirkon ja yhteiskunnallisen oikeuden keskinäistä suhdetta ennen ja nyt.

Ennen: Herran kurissa ja nuhteessa

Uuden ajan alussa, 1500-luvulla, yhteiskunnallinen kuri ja oikeudelliset rangaistukset kovenivat Euroopassa vaihteittain. Useat rangaistukset muuttuivat kuolemanrangaistuksiksi ja tekoja, joita ei aikaisemmin pidetty rikoksina, muutettiin rikoksiksi. Mikä johti oikeuslainsäädännön kiristymiseen juuri tuolloin?

- Oikeus on aina yhteiskunnan peili. Oikeudelliset muutokset heijastavat yhteiskunnallisia olosuhteita. Oikeuden muutokset kytkeytyvät aina yhteiskunnallisiin olosuhteisiin, valtasuhteisiin ja eri väestöluokkien intresseihin, Kekkonen luettelee. Myös muut syyt vaikuttavat oikeuden muuttumiseen, mutta Kekkonen ei näe niitä yhtä merkitykselliseksi.

- Realististen valtapoliittisten ja vastaavien syiden lisäksi oikeusmuutokseen vaikuttaa kulttuuriset, aatteelliset ja uskonnolliset tekijät. Itse näen, että useinkaan ne eivät ole viimekätisiä oikeudellista muutosta selittäviä tekijöitä, vaan ne ovat tekijöitä, joita käytetään hyväksi kun, ajetaan esimerkiksi lainsäädännöllisiä muutoksia, oikeustieteen professori toteaa.

Kekkonen pohtii Mooseksen lain suhdetta 1500- ja 1600-luvuilla koventuneeseen kuriin.

- Yhtenä pääselityksenä lainsäädännön ankaroitumiseen on esitetty, että kyse oli vanhatestamentillisen Mooseksen lain niin sanotusta reseptiosta. Katsotaan, että rikosoikeus ankaroitui, koska otettiin käyttöön Mooseksen lain säännöksiä joko suoraan tai välillisesti. Tämä havainto oikeusjärjestelmän ankaroitumisesta on sinällään oikea, mutta siitä onko Mooseksen lain reseptio syy tähän, olen täysin eri mieltä.

Kekkonen kysyy miksi ankaroituminen osuu juuri tuohon aikaan, vaikka Mooseksen laki oli tunnettu jo pitkään. Kekkonen mukaan Mooseksen laki ei ole viimekätinen syy lainsäädännön ankaroitumiseen reformaation vuosikymmeninä.

- Yleistäen minä näen ankaroitumisen liittyvän sääty-yhteiskunnan muodostumiseen ja keskusvallan vahvistumiseen. Feodalistinen yhteiskunta, joka oli yksinvaltainen, oli jyrkän eriarvoinen, ja eri

säätyjen oikeudet ja velvollisuudet paa-
lutettiin erilailla. Pieni eliitti piti valtaa.

Vaikka Mooseksen laki ei ollut syy,
niin sillä oli oma roolinsa sääty-yhteis-
kunnan vallanpidossa.

- Mooseksen laki oli opillinen peruste,
jolla legitimoitiin ankarampaan suun-
taan meneviä oikeusuudistuksia. Kes-
kusvalta ja kuninkaanvalta pönkittivät
mahtiaan vetoamalla Raamatun arvoval-
taan ja Mooseksen lakiin, Kekkonen to-
teaa. Hän katsoo kirkon olleen vallanpi-
täjien käsikassara ja toimineen konkreet-
tisesti kontrollin tehtävissä osittain omi-
ne rangaistuksineen.

- Kirkko on perinteisesti myötäillyt
vallanpitäjiä ja legitimoinut vallanpitäji-
en tekemisiä niin Suomessa kuin muu-
allakin ja ollut yhteiskuntaa säilyttävien
voimien puolella, Kekkonen summaa.

Muutoksen tuulet

1500- ja 1600-luvulla kritiikki vallitsevaa
järjestelmää vastaan oli vähäistä. Valis-
tuksen myötä kirkon ja maallisen oikeu-
den sekoittamista toisiinsa alettiin kriti-
soida voimakkaasti.

- Voidaan sanoa, että valistuksen ja
Ranskan vallankumouksen jälkeen
muutos on mennyt pitkään lievempään
suuntaan. Kuolemanrangaistuksista ja
ruumiinrangaistuksista on luovuttu, va-
pausrangaistukset ovat tulleet tilalle ja
niiden keskipituudet ovat lyhentyneet,
Kekkonen kuvaa.

- Kaikista kauheuksistaan huolimatta
1900-luku sisälsi hyvin myönteistä kehi-
tystä hyvinvointivaltioineen ja demokra-
tian laajentumisineen. Mutta nyt vuosi-
tuhannen vaihteessa mennään kuitenkin
aivan toiseen suuntaan.

Nyt: Kuri kovenee jälleen

Kekkonen mukaan 1980- ja 1990-luvulla
tuuli on kääntynyt ja kuri on jälleen
kovenemassa. Muutos näkyy muun
muassa vankiluvuissa ja tuomioissa.

- Yhdysvalloissa vankiluku on nous-
sut kolminkertaiseksi 30 vuodessa. Suo-
messakin vankiluku kasvaa vuosia kestä-
neen laskun jälkeen. Tuomioistuimet,
jotka pitkään alensivat rangaistuksia,
ovat alkaneet koventamaan niitä ja poliisille
annetaan vähitellen lisää valtuuksia.
Näyttää siltä, että nyt me menemme
kohti kovemman kontrollin yhteiskun-
taa. Mihin se liittyy, on asia, josta Kek-
konen mielestä tulisi keskustella paljon

nykyistä enemmän. Syytä oikeudellisen
kurin kovenemiseen on hänen mukaan
sa vaikea löytää. Kekkonen esittää joita-
kin omia näkemyksiään. Hänen mu-
kaansa maailmassa on menossa varalli-
suuden uusjako.

- Jos tarkastellaan vallan ja varallisuu-
den kysymyksiä, sekä kansallisvaltioiden
että myös EU:n tasolla on käynnissä
trendi, joka kasaa lisää valtaa ja varalli-
suutta rikkaille ja vie köyhiltä.

Eriarvoisuus johtaa rikollisuuteen ja
tämä koveneviin otteisiin ja näistä seuraa
noidankehä.

Yhdenvertaisuusperiaate on oikeus-
valtion ehdoton lähtökohta. Oikeusval-
tio voi toimia vain suhteellisen tasa-ar-
voisessa yhteiskunnassa.

- Jos valtasuhteet vääristyvät, niin sil-
loin oikeuslaitoksen toiminta saattaa
politisoitua äkkiä. Oikeudessa alkaa vai-
kuttaa yhteiskunnallinen asema tai vas-
taavat perusteet, Kekkonen pohtii.

Karsinoitu kirkko?

Kirkon näkemyksiä ja Raamattua ei enää
Kekkonen mukaan käytetä, tai edes halu-
ta käyttää, perusteluna
nykylainsäädännöllisille muutoksille.
Sen sijaan nykymuutoksille löytyy uudet
perustelijat.

- Yliopiston perinteinen tehtävä aina-
kin juhlapuheiden mukaan on tuottaa
myös kriittistä yhteiskuntakeskustelua ja
vaihtoehtoja. Valitettavasti suomalainen
yliopistolaitos on perinteisesti ollut
poikkeuksellisen sidoksissa valtioon toi-
sin kuin muissa maissa, Kekkonen kuit-
taa.

Oikeustieteen professori näkee kirkon
piiristä ja muualta tulleet kritisoijat pis-
tetyksi karsinaan, jossa nämä voivat pi-
tää kauniita ja viisaita puheitaan.

- Niillä puheilla ei ole juurikaan merki-
tystä. Kova keskustelu käydään muualla.
Kovaan keskusteluun löytyy tarvittaessa
yliopistolta ja muualta niin sanottuja in-

tellektuelleja, jotka sitten kehittelevät aja-
tusmalleja, joilla legitimoidaan koventu-
neita otteita ja muutosta, Kekkonen to-
teaa.

Kirkko ei ole kuitenkaan menettänyt
asemaansa, vaikka sen rooli on muuttu-
nut. Kekkonen näkee positiivisena, että
kirkko ei ole enää vallanpitäjien käsikas-
sara.

- Kirkko taiteilee perinteisen valtion
johtoon ja vallitsevien rakenteiden si-
toutuneeseen tehtävänsä ja kansalaisliik-
keisiin, kehitysapuun ja pienen ihmisen
hyvään liittyvän roolinsa välillä, hän ku-
vailee nykytilannetta.

- Viimeisen 20 vuoden aikana on kir-
kon korkeista piireistä kuulunut mieles-
täni parhaita sosiaalisia ja yhteiskunnalli-
sia analyyseja. Kirkko on monissa asiois-
sa siirtynyt etämmälle vallanpitäjistä ja
lähentynt kolmatta sektoria, kansalais-
liikkeitä ja muita toimijoita, jotka eivät
näe kritiikittömän myönteisesti sitä,
mitä tapahtuu maailmassa. Mielestäni
kirkko kantaa nyt huolta huono-osaisis-
ta ja sosiaalista vastuuta paremmin kuin
koskaan, Kekkonen kiittelee.

Oikeuslaitokselle on tärkeää yhdenver-
taisuus ja toinen tärkeä asia on yhteis-
kunnan eheys. Pirstaloituvassa maail-
massa Kekkonen näkee kirkolla olevan
tärkeän tehtävän.

- Yhteisöllisyyden väheneminen on
huolestuttava piirre. Minun mielestäni
kirkko on nimenomaan eheyttävä tekijä.
Kansalaisliikkeet ja kirkko luovat yhteis-
öllisyyttä hyvin vaikeissa olosuhteissa,
koska yhteiskunnallisen kehityksen val-
tavirrat menevät aivan toiseen suuntaan.

- Kaikkialla missä kirkko liikkuu se saa
aikaan eheyttävää vaikutusta. Se on taval-
laan kontrollin vastapuoli. Jos ihmiset
sopeutetaan positiivisiin toimin, niin se-
hän on äärimmäisen tärkeä juttu. Se on
arvokasta työtä, jos syrjäytyvät saadaan
mukaan yhteiskunnan verkostoihin jol-
lain tavalla, johonkin harrastuksiin tai
kirkon toimintaan. Tällaiseen sosiaalis-
ten ongelmien ennaltaehkäisyyn pitäisi
pyrkä. Tosin enemmän kannatusta po-
liitikkojen piirissä saa nopeavaikutteinen
poliisi- ja pamppulinja, jolla ei kuiten-
kaan ole pysyviä vaikutuksia positiivisen
yhteiskuntakehityksen kannalta, Kekko-
nen harmittelee.

SAKARI HOSIKE

KUVAT JAMES COX JA ULLA OINONEN

Pata porisee kuumana

- Pelastusarmeijalla riittää hommia

Joulun alla kaivelin taas kolikoita taskustani keräyspadan äärellä. Mieleeni muistui katolilaisen anekaupan yhteydessä käytetty mainoslause ”Kun raha kirstuun kilahtaa, sielu taivaaseen vilahtaa.”, vaan eipä tainnut tällä kertaa vilahtaa, sillä pettymykseksi huomasinkin tukeneeni kodittomien kissojen yhdistystä. Pelastusarmeijan pata näkyi olevan vasta seuraavassa kadunkulmassa.

Pelastusarmeijan ehkä näkyvin toimintamuoto on vuosittainen joulupatakeräys. Keräyksen tuotto käytetään aina samana jouluna taloudellisissa vaikeuksissa olevien tukemiseen. Hengellisen

työn ohella tapahtuva laaja sosiaalinen auttamistyö on varmasti syynä ihmisten myönteiseen ja kannustavaan asenteeseen Pelastusarmeijaa kohtaan. Tässä mielessä Pelastusarmeija ehkä poikkeaa edukseen muista hengellisistä liikkeistä.

Ensimmäinen kenraali

Pelastusarmeijan kantaisä, William Booth, työskenteli metodistipastorina Lontoon köyhien ja syrjäytyneiden parissa 1800-luvun keskivaiheilla. Hän ei ollut aikeissa perustaa uutta kirkkoa. Se osoittautui kuitenkin tarpeelliseksi, sillä pahanhajuiset ja likaiset alemman luo-

kan kansalaiset eivät olleet oikein tervehtineitä jo olemassa olevien kirkkojen jumalanpalveluksiin. Niinpä William Booth perusti vuonna 1865 Itä-Lontoon Kristillisen Lähetyksen, jonka nimi myöhemmin muutettiin Pelastusarmeijaksi.

William Boothin toimintaperiaate ”soppaa, saippuaa ja sielunhoitoa” tunnetaan nykyään melkein kaikkialla maailmassa.

Toimintamuodot

Hengellinen toiminta koostuu Pelastusarmeijassa suurelta osin jumalanpalveluksista, hengellisistä kokouksista, erilaisista aikuisten ja vanhusten pöyristä sekä lapsiryhmistä.

Vapaaehtoinen sosiaalinen auttamistyö on myös hyvin laaja-alaista. Siihen kuuluvat mm. alkoholistit, lasten- ja vanhainkodit sekä päiväkodit. Kolmannessa maailmassa toiminta ulottuu myös sairaaloihin, klinikoihin, kouluihin ja vammaisten oppilaitoksiin. Perusperiaatteena on ajatus ensin täytettävistä perustarpeista, kuten ruoka, juoma, asunto ja vaatteet. Vasta sen jälkeen ihminen on kykeneväinen ottamaan vastaan myös evankeliumia.

Elämän tehtävä

Pelastusarmeijan toimintaa on jo yli 100:ssa maassa. Yhteensä Pelastusarmeijan sotilaita on 1,4 miljoonaa ympäri maailmaa. Suomessa sotilaita on 1100, jonka lisäksi on lukuisa määrä vapaaehtoisia. Suomen Pelastusarmeijan hallinnollinen elin toimii Helsingissä, päämajassa. Majuri **Liisa Ripatti**, 64, on työskennellyt Pelastusarmeijan palveluksessa yli 40 vuotta ja toimii tällä hetkellä avustavana sosiaalisihteerinä.

- Kaikki se työ, mitä olen Pelastusarmeijassa saanut tehdä, on elämänsäni niin suuri rikkaus ja kiitoksen aihe. Olen ollut ihmisten mukana niin iloissa kuin suruissa ja saanut siitä enemmän itselleni kuin mistään muualta. On Jumalan lahja, että sain aikoinani Häneltä kutsumuksen ja Pelastusarmeijalta tehtävän, Liisa miettii.

Tyttösestä se alkoi

Mikkelistä kotoisin olevan Liisa Ripatin ensimmäinen kosketus Pelastusarmeijaan oli pyhäkoulun muodossa. Myö-

hemmin, kun hän muutti Helsinkiin 18-vuotiaana, hän alkoi käydä Pelastusarmeijan kokouksissa.

- Siellä sitten huomasin, että kutsumus tähän työhön heräsi. Minut nimettiin pelastussotilaaksi 19-vuotiaana ja vähän ajan päästä upseeriksi. Sain tehtäväkseni toimia mm. äitilapsikodissa, mikä sopi hyvin yhteen lastenhoitajan koulutukseni kanssa, Liisa muistelee.

Arkea ja juhlaa

Liisa Ripatilla on paljon rakkaita muistoja 20 vuoden ajalta Äitilapsikodin toiminnasta.

- Päällimmäisenä on mielessä voimakkaat elämykset, jotka kuuluivat siihen arkeen.

Muistan, kuinka nuori äiti saattoi tulla raskauden lopussa hoiviimme, koska kaikki hänen ihmissuhteensa olivat hajalla eikä hänellä aina ollut paikkaa, minne olisi mennyt. Kodissamme oli lämmin ja luottamuksellinen ilmapiiri, ja nuoret äidit saivat toisiltaan tukea ja kannustusta. Välillä oli aika raskasta, kun nuori äiti purki pahaa oloaan, mutta siihen täytyi suhtautua vain ymmärtäväisesti ja tukien. Toisaalta taas yhdessä iloittiin lapsen syntyessä ja vietettiin ristiäisiä, Liisa pohtii kyynel silmässä.

Aikuisia tarvitaan

Nykypäivänä Pelastusarmeijan työlle on yhä enemmän tarvetta.

- Uskomatonta, miten niin pienillä varoilla voimme kuitenkin auttaa taloudellisista vaikeuksista kärsiviä ihmisiä. Tällä hetkellä yritämme panostaa juuri lasten, nuorison ja koko perheen tukemiseen. Aikuiset tarvitsevat vahvistusta vanhemmuuteensa ollakseen enemmän läsnä lapsilleen. Nykyisin lapsissa näkyy selvästi ”aikuisenikävä”, joka ilmenee myös kesäleireillämme. Lapset nauttivat siitä, että leirin vetäjillä, jotka ovat nuoria opiskelijoita, on aikaa kuunnella ja pitää sylissä. Niinpä sinne halutaan tulla aina uudestaan, Liisa kertoo.

Vapaaehtoistyöhön?

Pelastusarmeijan jumalanpalveluksiin voivat osallistua kaikki riippumatta rodusta, sosiaalisesta asemasta tai uskosta. Vapaaehtoistyöhön voi taas ilmoittautua Pelastusarmeijan päämajaan. Lastenleireille otetaan mieluummin töihin

nuoria opiskelijoita, jotka hyväksyvät kristilliset arvot ja sitoutuvat vaalimaan niitä. Myös joulupatakeräykseen tarvitaan paljon vapaaehtoisia avustamaan. Olisikohan tänä vuonna minun vuoroni seistä patavahtina?

TEKSTI JA KUVAT TELLERVO ULJAS

Mikä on Pelastusarmeija?

Pelastusarmeija on kansainvälinen liike ja evankelinen yhteisö maailmanlaajuisessa kirkossa.

Sen julistus perustuu Raamattuun.

Sen palvelu on lähtöisin rakkaudesta Jumalaan.

Sen tehtävä on julistaa evankeliumia Jeesuksesta

Kristuksesta ja ilman mitään erottelua kohdata ihmisten tarpeet hänen nimessään.

Näkökulmia yhteisöllisyyteen

Kirkon tutkimuskeskuksen mukaan yhä useampi suomalainen uskoo eri lailla kuin kirkko opettaa. Miksi suomalaisista suurin osa silti kuuluu kirkkoon?

Suomessa on tapahtunut voimakasta maallistumiskehitystä toisen maailmansodan jälkeen. Jatkosodan jälkeen kirkosta eroaminen yleistyi. Myös muutto-liike kasvukeskuksiin voimistui ja samalla kirkko menetti otettaan jäsenistään. Maaseudulla kirkkoon kuuluminen oli tavallaan itsestään selvää. Kirkko oli kiinteä osa kyläyhteisöä. Kaupungissa ihmisten väliset siteet ovat löysempiä, henkilökohtaisia tuttavuuksia on vähemmän. Ihmisten painostus ei sido tiettyyn käyttäytymismuotoon. Kirkossa käynti väheni muuttoliikkeen ansiosta radikaalisti. Tilanne koettiin erityisen epänormaalksi ja hälyttäväksi, koska kaupungistumiskehitys Suomessa kesti vain muutaman vuosikymmenen, kun se monissa Euroopan maissa kesti jopa satoja vuosia.

Kirkosta eroaminen kuitenkin taantui nopeasti. Kirkkoon kuulutaan yhä yleisesti ja esimerkiksi rippikoulun käy yli 90 % ikäluokasta. Rippikoulu onkin kirkon tavoittavin työmuoto. Myöskään muut kirkon toimitukset, jotka osuvat elämän siirtymävaiheisiin, eivät ole menettäneet suosiotaan. Suomalaisista kastetaan liki 90 % ja hauda-

taan kirkollisin menoin jopa 97 %. Kirkollisen vihkimisen haluaa lähes 80 %. Yksi syy kuulua kirkkoon tuntuukin olevan sen antamat toimitukset. Suomalaiset käyvät kirkossa juhlapyhinä. Erityisen suosittu kirkossakäyntipäivä on jouluaatto. Kuitenkin myös muut tilaisuudet kuin juhla jumalanpalvelukset keräävät yleisöä, esimerkiksi kauneimmat joululaulut on noussut aattohartauksiakin suosituimmaksi. Lapsityöstä eniten kansaa tavoittaa päiväkerhotyö.

Yhteisöllisyys muualla

Suomalaisten näkökulmasta intialaisperäiset uskonnot vaikuttavat usein sitovilta. Suomessa valtio takaa uskonnonvapauden ja jokaisella on oikeus valita oma uskontonsa. Uskonto asettaa yksilölle rajat, joiden sisällä toimia. Intiassa tilanne on kuitenkin lähes päinvastainen: yhteiskunta määrää ihmisen toimintaa luokittelemalla hänet tiettyyn kastiin. Intiassa ihminen saa määräysvallan itselleen liittymällä uskonnolliseen yhteisöön. Uskonnollisen yhteisön valintaa ei juurikaan rajoiteta, vaan erilaiset askeettiset liikkeet vetävät jäseniä kaikista kasteista. Uskonto on keino vaikuttaa aktiivisesti omaan elämäänsä. Yhteisöllisyys saa eri kulttuureissa erilaisen merkityksen ja kokonaan erilaisia ilmenemismuotoja.

Kysymys yhteisöllisyyden merkityksellisyydestä on pitkälle yhteiskuntafilosofinen kysymys, joka liittyy nimenomaan tämän päivän länsimaiseen yhteiskuntaan.

Kirkkoon sitoutuminen

Länsimaisessa sitoutumisessa esiintyy joukko ajankohtaisia muutostrendejä.

Ensinnä tulee esille kriittisyys instituutioita kohtaan ja halu vapautua keskitetystä johdetusta systeemistä suurempaan autonomisuuteen. Ihminen kaipaa vapautta elää omaa elämäänsä ilman muiden asettamia rajoja. Toiseksi individualismi eli yksilöllistyminen on voittanut jatkuvasti alaa. Ihminen antaa yksilöllisyytensä toteuttamiselle kaikkein suurimman arvon. Kolmas kehitystrendi on edelliseen läheisesti liittyvä privatismi eli yksityisyys. Sen mukaan ihminen on elämästään vastuussa itselleen eikä elämän valvojiksi päästetä ulkopuolisia. Neljäs kehitystrendi on pluralismi, moniarvoisuus. Arvoja ei omaksuta enää tietyn yhteiskuntaluokan mukaan, vaan ihminen elää arvojen paljoudessa, joista valitsee itselleen sopivimmat. Kaikki kuvatut trendit ovat postmodernin yhteiskunnan ilmiöitä. Yksilö joutuu yhä uusien vaihtoehtojen eteen ja usein nykyajassa elämistä luonnehtii epätietoisuus. Oikeita vastauksia on yhä vaikeampi löytää. Postmodernissa yhteiskunnassa myös kysymys kirkkoon sitoutumisesta nousee pinnalle.

KAROLIINA OKSANEN

Lähteenä on käytetty muun muassa teosta: Seppo Häkkinen. 1997. Kirkon kynnykset. Sitoutuminen ja kirkon jäsenyys. Kirjapaja. Helsinki.

Jos papin tai opettajan työ ei nappaa

Viime vuosina on puhuttu yhä enemmän teologien työskentelemisestä myös muualla kuin kirkossa tai koulussa. Suurten ikäluokkien eläkkeelle jääminen vaikuttaa teologienkin työllistymiseen. Jopa 49% kirkon teologeista jää eläkkeelle vuosina 2004–2011. Teologien työllistyminen perinteisille aloille on hyvä.

Vuonna 2001 valmistuneiden teologien työllistymisestä tehdyn tutkimuksen mukaan 36% työtä saaneista vastavalmistuneista teologeista sijoittui seurakuntiin. Kunnat työllistivät heistä 23%. Noin 40% työskenteli muilla kuin perinteisillä teologisilla aloilla. Valtaosa vastavalmistuneista arvioi työpaikkansa vastaavan koulutusta joko täysin tai enimmäkseen.

Vastavalmistuneet teologit kaipaivat koulutukseensa erityisesti kahta asiaa. Opiskelusta haluttiin käytännönläheisempää. Monet kaipaivat myös laajempaa sivuaineoikeutta. Usein mainittiin erityisesti sellaiset opiskelijat, jotka eivät suuntaudu kirkon virkaan. Vuonna

2001 toteutettiin tutkimouudistus, joka mahdollistaa jopa 45 opintoviikon sivuaineen osana teologian maisterin tutkintoa.

Teologi kouluttajana

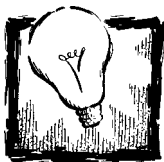
Vuonna 2001 teologian maisteriksi valmistunut Jyrki Laine on töissä Cimson Oy:ssä. Cimson Oy on 1990 perustettu maanlaajuisesti toimiva koulutus- ja konsultointiyhtiö, joka pyrkii noudattamaan kristillisiä arvoja toimintansa perustana. Cimsonin suurin asiakas on työvoimahallinto. Vastuukouluttajana työskentelevän Laineen työ on tuen antamista työttömille ihmisille muun muassa ammatinvalintaan ja itsetuntemukseen sekä työnhaun taitoihin. Laine sai töitä Cimsonista heti valmistuttuaan, mutta hänen opiskeluaikainen työuransa oli kirjava: ”Ensimmäinen työpaikkani oli Korkeasaaren eläintarhassa. Jatkoin tätä työsuhdetta osa-aikaisena vielä ensimmäisen kesän jälkeen ja aloitin osa-aikaisen pasturin työn Silmu-seurakunnassa. Ensimmäinen vuosi oli

itse asiassa todella hyvää oppimisen aikaa: seurakuntatyön haasteita ja ihanan raikasta ulkoelämää kasvien ja eläinten parissa.” Myöhemmin Laine teki myös opetustyötä kauppaooppilaitoksessa.

Laine kuvailee muutosta pasturin työstä kouluttajaksi laajemmaksi prosessiksi, jossa ammatillinen identiteetti ja käsitys seurakunnan luonteesta ja toiminnasta on tarkentunut. ”On ollut hienoa löytää aikuiskoulutuksen maailma. Nykyisen työpaikan valintaan vaikutti eniten se, että eräs tuttavani kertoi työstään ohjaavassa koulutuksessa, työttömien parissa.”

KAROLIINA OKSANEN
PIIRROS ULLA OINONEN

Lähteenä on käytetty Helsingin yliopiston rekrytointipalveluiden selvitystä vuonna 2001 valmistuneiden teologien sijoittumisesta työelämään.

GALLUP

1. Oletko mukana jonkun yhteiskunnallisen järjestön toiminnassa?

2. miksi/miksi et?

Maija Nikulainen

1. En ole.
2. Asioita täytyy priorisoida. Olen tulostuullinen opinnoista

Maria Hintikka

1. En.
2. Poliittika ei kiinnostaa, järjestöiden ajamat asiat kyllä ihan hyviä.

Maria Pigg

1. En.
2. Ei ole järjestöä, joka ajaisi oman alan etuja.

Elisabet Vähäsöyrinki

1. Joo, Amnesty-ihmisoikeusjärjestön.
2. Ihmisoikeusasiat tärkeitä. Myöskään YK:n ihmisoikeusjulistus ei ole vielä tavoittanut kaikkia.

Marika Lähteenmäki

1. En.
2. Ei ole aikaa.

ULLA OINONEN
KUVAT JAMES COX

HARTAUS

Kun teet parhaasi, se riittää.

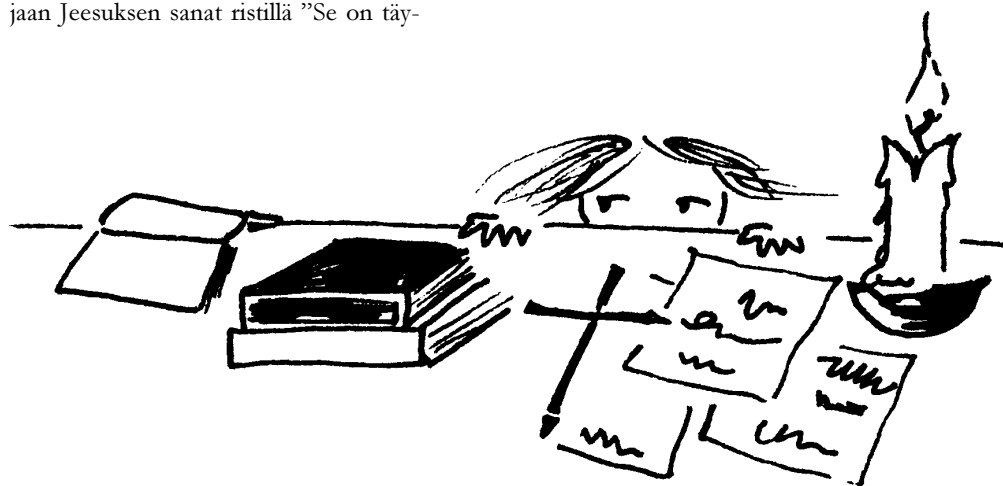
Näin isäni usein sanoo minulle, kun en yllä tavoitteisiini. Olen yrittänyt melkein parhaani, joskus jopa parhaani, ja silti tavoitteet jäävät saavuttamatta ja tehtävät tulevat täytettyä riittämättömästi. Kun teen riittävästi, se riittää. Jos teen parhaani, mutta jos se ei ole riittävästi, se ei riitä.

Tavoitteita, päämääriä ja strategioita kaadetaan niskaani yliopiston ja työn ylätasoilta. Toki osa tavoitteista on asetettu realistisesti ajan ja voimien suhteen, osa sitten ei. Koulussa ajattelin, että opettaja tietää, mikä on minulle hyväksi ja täytin enemmän tai vähemmän tunnollisesti opettajan asettamia tehtäviä. Opettajatkin kertoivat minulle, että kun parhaansa yrittää, se riittää ja palkitsivat yrittämisen, vaikka en aina saavuttanut tuloksia. Kilttiä, mutta harhauttavaa. Yrittäminen ei riitä. Oikeustieteelliseen ei päästä hyvällä yrityksellä. Pääsykokeen voi hoitaa vaikka vasemmalla kädellä; kunhan pistemäärä on kyllin iso, se riittää. Yrittämisellä ei ole väliä, jos ei tule tuloksia.

Isän lohdutus "Kun teet parhaasi, se riittää" ei lohduta. Se ei ole totta. Sen sijaan Jeesuksen sanat ristillä "Se on täytetty" lohduttaa minua kovasti. Hienoa. Mitäpä näistä työ- ja opiskelumurheista ja jatkuvasta riittämättömyydestä mu-rehtimaan. Ei ole synti, että ei ole teologien A-ketjussa, eikä edes, että pelailee jossain alasarjassa. Synnit sen sijaan ovat syntejä ja ne ovat rikoksia kaikkein suurinta työnantajaa ja herraa vastaan. Hänellä on kaikkein kovimmat vaatimukset ja hänelle eivät selittelyt kelpaa. Hän vaatii parasta ja vaatii sitä paljon yli suori-tuskykymme olosuhteista riippumatta. Hän saakin sitä, Jeesuksen uhrin vuoksi. Olen Jumalan edessä kelvollinen, kun uskon Jeesukseen. Kuten Paavali sen yksinkertaisesti ja selkeästi sanoi: "Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut, sinä ja sinun perhekuntasi."

Jeesus sanoi "se on täytetty". Se riittää.

SAKARI HOSIKE
PIIRROS ULLA OINONEN

Dogmatiikan professori Miikka Ruokanen toimi vuosina 2000-2002 vierailevana professorina Kiinan tärkeimmissä yliopistoissa Pekingissä ja Shanghaissa. Kysyin häneltä minkälaisissa olosuhteissa kristinusko vaikuttaa Kiinassa.

Minkälainen kristinuskon asema on Kiinassa tällä hetkellä?

Tällä hetkellä kaikki uskonnot Kiinassa kasvavat. Nopeimmin kasvaa protestanttinen kristinusko, vuosittain kastetaan liki kaksi miljoonaa uutta kristittyä. Viisikymmentä vuotta sitten, vallankumouksen aikoihin, Kiinassa oli 0,7 miljoonaa protestanttia. Nyt heitä on ainakin 40 miljoonaa! Poliittisesti motivoitu arvojärjestelmä on kriisissä ja ihmiset etsivät uskomusten ja arvojen tyhjiöön uutta sisältöä.

Miten perinteisien Kiinan uskontojen vaikutus näkyy siellä elävien kristittyjen elämässä?

Itse asiassa Kiinan protestantismia leimaa konservatiivinen, evankelikaalinen teologia. Toisaalta ihmisten välisessä käyttäytymisessä ja yhteiskunnan normeissa on paljonkin piirteitä perinteisestä konfutselaisesta etiikasta. Eksplisiittinen keskustelu siitä, mitä kristinusko tulkittuna perinteisen kiinalaisen kulttuurin kontekstissa voisi merkitä, on vasta alkamassa. Tähän asti energia on mennyt lähinnä siihen, miten sopeutua elämään niin sanotussa socialistisessa yhteiskunnassa.

Miten Kiinassa suhtaudutaan lännestä tulevaan kristilliseen lähetystyöhön?

Kristinusko kommunistisessa Kiinassa

Kiinan lain mukaan se on kiellettyä. Kiinalaiset kristityt, ainakaan julkisessa kirkossa, eivät myöskään hyväksy ajatusta. He korostavat niin sanotun kolmen itsen periaatetta: itsehallinto, itsekannattavuus ja itsenäinen julistus. Tästä huolimatta Kiinan protestanttien yhteydet ulkomaisiin kristittyihin vilkastuvat jatkuvasti. He pyrkivät rakentamaan ja tasa-arvoiseen yhteistyöhön, joka ei synnytä minkäänlaisia riippuvuuksia.

Miten erilaisien kristillisten ryhmien yhteiselo sujuu Kiinassa?

Viisi vuosikymmentä sitten Kiinassa oli 70 erilaista protestanttista tunnustuskuntaa. 1950-luvulla ne sulautuivat yhteen. Tämä tapahtui luonnollisestikin ulkoisen pakon alla, mutta tosiasiallisesti kehitys on vienyt varsin suurta yhtenäisyyttä Kolme itse -liikkeen katon alla. Tällä hetkellä Kiinassa on noin 20 miljoonaa kristittyä rekisteröidyissä seurakunnissa ja ainakin saman verran, mah-

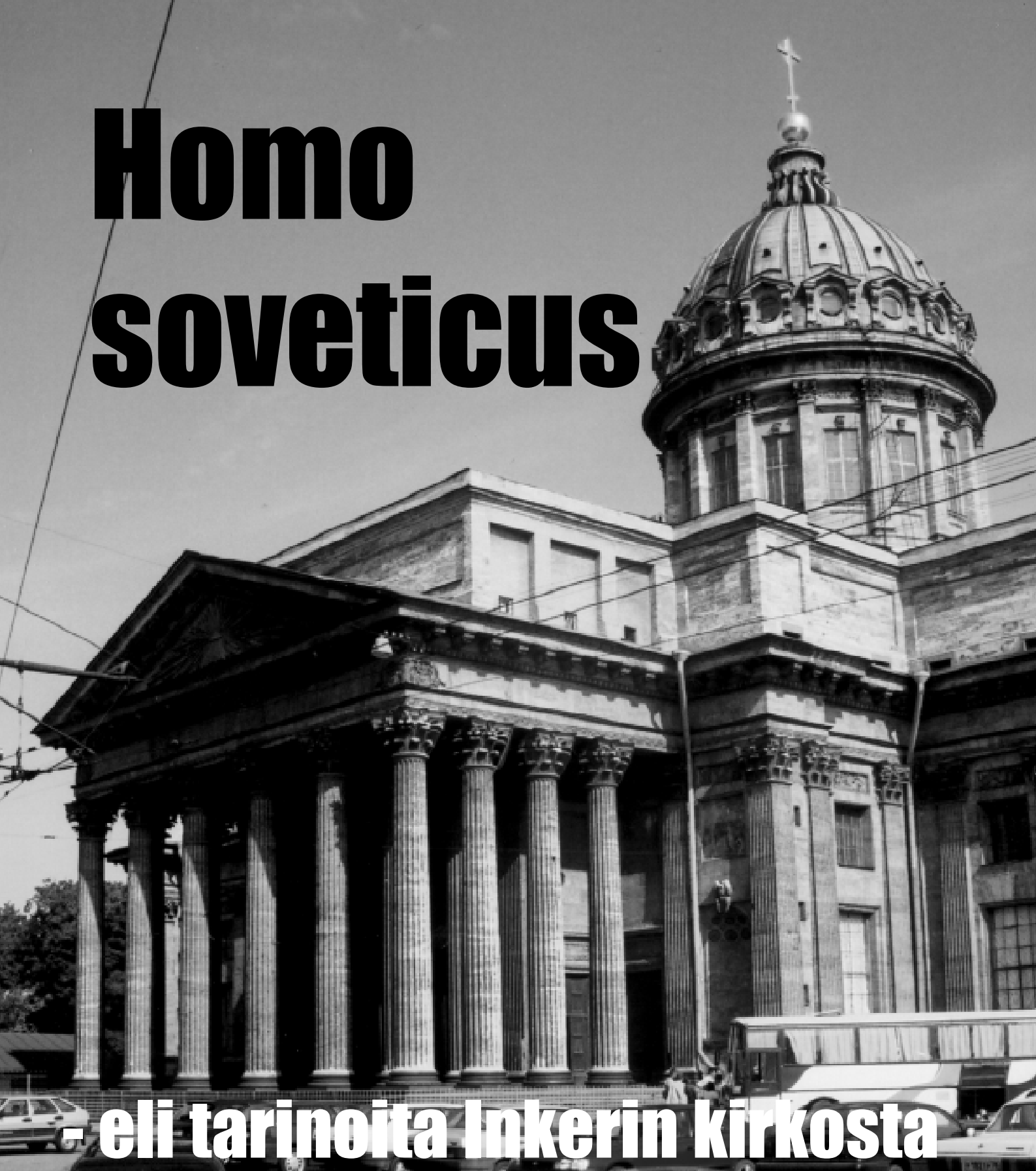
dollisesti jopa 40 miljoonaa kristittyä, rekisteröimättömissä seurakunnissa. Kentällä esiintyy myös varsin viljejä, jo kristinuskosta erkaantuneita lahkoja, jotka ovat joutuneet erityisen kovan kurinpidon kohteeksi.

Minkälaiset tulevaisuudennäkymät kiinalaisella kristillisyydellä ovat?

Mikäli kirkon kasvu jatkuu nykyisenkaltaista vauhtia, kristinuskosta tulee yhä merkittävämpi yhteiskunnallinen ja kulttuurinen vaikuttaja Kiinassa. Jo nyt monet kristilliset aatteet ja tavat ovat leviämässä niidenkin keskuudessa, jotka eivät ole kirkon jäseniä. On erittäin vaikeaa sanoa, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Monet kiinalaiset kristityt itse uskovat, että heillä on tulevaisuudessa myös tehtävä viedä Kristuksen evankeliumia heidän omille naapurikansoilleen Aasiassa.

EINO LIIMATTA
KUVA JAMES COX

Homo soveticus

Inkeriläisserkkumme

Ruotsi - Suomi oli aikanaan suurvalta. Myöskin nykyisen Pietarin ympäristö kuului tähän imperiumiin ja siksi Pietarin eteläpuolella Inkerissä on meidän kaukaisia sukulaisiamme. Paikalliset suomalaiset ovat pääasiassa savolaisia ja karjalaisia. Verovapauden suoma maallinen etu houkutteli heitä sinne 1600-luvun alkupuolella. Jo ennen sitä ensimmäisten sotilaiden mukana myös papit raahautuivat alueelle. Inkerin kirkko ennen neuvostoaikaa sai olla rauhassa lyhyitä sodista johtuneita katkoksia lukuunottamatta.

Uusi uljas ihmisrotu

Neuvostoliitossa esiteltiin koululaisille joka vuosi uskontojen museoissa perkeleellistä inkvisitiota ja muita kristinuskon kauheuksia. Lisäksi niissä esiteltiin evoluution myötä syntynyttä homo soveticusta eli neuvostoihmistä. Evoluution huippuyksilöitä on nähty viime vuosisadalla muitakin. Tähän nimenomaiseen yksilöön liittyi marttyyrikuolema ja pyhän veren vuodatus sosialistisen maailman puolesta.

Tällainen viisaus ja rohkeus merkitsee sitä, että kaikki ihmiset vääjäämättä näkevät uskontojen tarpeettomuuden ja uuden ihanneyhteiskunnan syntymisen. Kymmentä käskyä ei tarvita, koska järkihän säätelee ihmistä. Ei ihminen tarvitse apua moraaliseen kasvuun ja oikeamielisyyteen, sillä onhan hänellä luonnollinen moraalitaju.

Zorron aika (Ivan kertoo)

On kummallista, ettei Inkerin luterilainen kirkko tyhmyyksissään ymmärtänyt luopua ihmisarvoa ja ihmistä sortavasta uskonnostaan. Siispiä sitä ryhmää piti hiukan opettaa. Papit Siperiaan ja kirkot kiinni - siinä riitti ohjelmaa aina 30-luvun lopulle saakka. Sodan tultua heikäläiset juoksivat kuin päättömät kaanat ympäriinsä. Ensiksi tulivat saksalaiset ja heidän takiaan he lymyilivät Inkerin metsissä ja lopulta pakenivat Suomeen tai Viroon saksalaisten hyökkäyksen pysähtyttyä.

Tehtyämme rauhansopimuksen kapitalistisen Suomen kanssa me onneksi saimme jälleen inkeriläiset takaisin. Heidät lähetettiin Siperiaan oppimaan sitä suuruutta, minkä Stalin ymmärsi ryhtyessään kasvattamaan ihmisistä kunnan neuvostoihmisiä. Tämän kouluttamisen

on parasta alkaa jo nuorena, sillä onhan vaarana, että vanhemmat ihmiset saattavat tartuttaa nuoriin ihmisiin jotakin kapinallista ja sellaista, joka ei hyödytä yhteistä hyvää.

Kaksi kirkontornia

Heti sodan jälkeen alkoi Siperiasta valua inkeriläisiä kotiseuduilleen. Pian taas kastettiin ihmisiä. Osa papeista, jotka olivat edelleen elossa, saivat uuden paistituksen Siperiaan tai lyijymyrkytyksen. Tämä ei kuitenkaan estänyt kirkkoa toimimasta. Tuon ajan hengellisessä elämässä 'hengellisillä äideillä' oli suuri merkitys. Pääasiassa 'hengelliset äidit', harvojen pappien rinnalla, kastoivat ja opettivat ihmisille kristinuskoa.

Pian sodan jälkeen seurakuntalaiset alkoivat pyytää neuvostoilta tiloja seurakunnan käyttöön sekä seurakunnan viralliseen toimintaan lupia. Vuonna 1969 Petroskoissa paikallinen seurakunta sai lopulta virallisen toimiluvan Moskovasta. Pietarin alueella seurakunta sai toimiluvan 1976 ja heille osoitettiin toimitilaksi n. 35 km Pietarista etelään sijaitseva Pushkinin saksalainen kirkko. Se oli sopivasti sillä alueella, johon ulkomaalaisetkin pääsivät katsomaan. Neuvostot olivat lisäksi sen verran fiksua väkeä, että laittoivat sunnuntaisin kaksi turvamiestä kirkon ovelle tarkkailemaan vaarallisia henkilöitä ja laittamaan nimet ylös, jottei ulkomaalaisilla olisi vaaraa.

Laupias venäläinen

Lopulta koitti perestroika ja uusi Venäjä. Vuosia jatkunut ihmisen valtakausi näkyy nyt selvästi valtavana rikollisuutena, huumeiden käytön lisääntymisenä ja yleisen moraalitajun rappiona. Varmasti vanhalla tsaarillisella äiti-venäjälläkin on

oma osansa moraaliseen rappioon. Neuvostoliitto "vain" levitti rappion koko kansaa koskeväksi ja syvensi sitä.

Nyt Inkerissä on onneksi myös enemmän miehiä. Tosin heistä moni elää juoppoudessa - kaikenlainen toivottomuus on arkipäivää. Lapsia jätetään Venäjällä heitteille kuin antiikin maailmassa. Varkaus on melkein kansallisaarre - se kuuluu venäläiseen kuvaan. Huumeiden käyttö Suomessa on onneksi vielä lapsenkengissä Venäjään verrattuna. 'Hengellisiä aiteja' siis edelleen tarvitaan ja he toimivat monella tavalla. He eivät kuitenkaan halua papinvirkoja, vaikka muissa lähiseudun maissa on siihen ryhdytty. Eihän Poikakaan tavoitellut Isän paikkaa, vaan tuli maailmaan antaen henkensä ihmisten syntien puolesta.

Kirkko ja sen ihmiset toimivat siellä ja siten kuin heillä on voimia ja resursseja. Pappina toimivat mm. entinen miliisi ja sähköinsinööri. Suomesta tulee jatkuvasti eri kristillisten järjestöjen lähettämänä vaatteita ja joskus myös ruokaa. Myös muutamia lähettejä on Suomesta.

Venäläinen on ahkera ihminen tällä hetkellä. Perustarpeiden tyydyttäminen ajaa häntä siihen. Lähes jokaisella on työn lisäksi puutarha, josta tarvittava lisäaines hankitaan - suomalainen ei ainakaan heti pärjäisi tällaisessa tilanteessa. Varsinkin allekirjoittaneen kaltainen märkäkorva saisi opetella jonkin aikaa sellaista työmoraalia.

Kaiken tämän keskellä saa kaikua pitkästä ajasta evankeliumi vapaasti. Heramme Jeesus Kristus on kuollut kaikkien ihmisten tähden ja kaikkien maailman syntien tähden - ken sen uskoo saa elää.

PEKKA JAUHIAINEN

Seitsemän kerroksen väkeä

5.kerros Kirkkohistoria

Jos baarikierros jäi välistä, suuntaa matkasi Aleksille ja tutustu teologisen tiedekunnan laitoksiin.

Mikäli opintorekisteriotteesta opinnot eivät juurikaan ylitä odotuksiasi, uskaltaudu pistäytymään toimistolle ennen kuin ilmoittautut uusintatenttiin. Jokaisella toimistolla on aikansa ja tapansa, joita kannattaa kunnioittaa, mutta yhtenäistämistä kylläkin kaavaillaan kaikkien laitoksien yhteisessä kokouksessa opintokirjojen lopullista luopumista odotellessa...

Täällä varsinkin kaikkia etäopiskelijoita ymmärtää Timo Valtonen, joka itsekin opiskelee. Perusopinnoista kokonaismerkintää hakevat vielä vuonna–99 aloittaneet ja luennoista merkintöjä kaipaavat voivat jättää opintokirjan vaikka kesälomailemaan. Merkintöjä voi hakea klo 9-11 ja vaikeudet alkavat vasta kun opiskeluvuosia alkaa olla kymmeniä ja yritetään löytää korvaavuuksia vanhoille opinnoille. Ei tarvitse kuitenkaan pelätä, että professorit olisivat vieneet salkuissaan tuloksia mukaansa. Tiedot pysyvät laitoksella virkojen vaihtuessa.

3.kerros Eksegetiikan laitos

Jos et edes tiedä mitä opiskelisit samasta kerroksesta löydät opintotoimiston, mutta mikäli kieliopintokokonaisuutesi tarvitsee tarkennusta, kun rekisteristä löytyy vain heprean kolmen opintoviikon suoritus ties miltä vuodelta, apua tarjoaa Minna Laine klo 9-11 ja 12-14. Alkuvuodesta ja lukukausien alussa joudut eniten jonottamaan apua, mutta kärsivällisyys palkitaan ja yksittäisistä suorituksista jopa 80-luvulta saattaa syntyä oikea opintokokonaisuus.

6.kerros Systemaattinen teologia

Systemaattisen teologian laitoksen systeemeistä vastaa Hilka Ranki ja apua löytää ongelmaan kuin ongelmaan, sillä Hilka on nähnyt niin monenlaista opiskelijaa ja professoria vuodesta –83 lähtien. Merkinnot päivitetään klo 9-11 ja 12-14, mutta mikäli publiikki painaa tai Kela on kannoilla, lisätään opintoviikot rekisteriin muulloinkin. Opintokirjan voi myös jättää ja unohtaa tännekin, mutta opiskelijoihin haluaa tutustua ainakin Risto Saarinen vastaanottoaikoihin.

7.kerros, Käytännöllinen Teologia

Mikäli olet jaksanut ajella tänne asti hissillä, joka on pitänyt levähdystauon joka kerroksessa, täällä kannattaa viipyäkin hetki. Toimistolla opintorekisterisi päivittää huolella Päivi Rönqvist. Merkinnoista kannattaa mennä juttelemaan klo 12-14. Merkinnot suorituksista löytyvät vuodesta -74 asti, mutta jos tentin suorittamisvuodesta, tentaattorista eikä edes laitoksesta ole tietoa voit itse selata mappeja ja toivoa parasta. Opintokirjan voi jättää myös tänne, jos merkinnän haluaa professorilta ja haluaa välttää vastaanotolle jonotusta.

Unioninkatu 38 E, Uskontotiede

Vielä pientä ulkoilua vaativa retki vie sinut 3.kerrokseen Tuija Kastisen toimistoon, joka palvelee sekä teologeja että humanisteja, joilta sininen kirja on kadonnut jo kuusi vuotta sitten. Tauko asiakaspalvelussa klo 9-15.30. välillä on yleensä lounasaikaan 11-12. Muuton myötä uskontotieteen laitoksen muutamia tenttituloksia 70-luvulta saattaa olla kadonnut, joten nyt viimeistään kannattaa laskea onko kaikki opintoviikot rekisterissä, varsinkin jos olet valmistunut 70-luvulla ja tähtäät jatko-opintoihin, muttet edes muista oliko laitoksesi teologinen vai humanistinen. Tuija ottaa myös vastaan sähköpostia, jos merkinnät ovat hukassa.

KAHVITAUOLLA

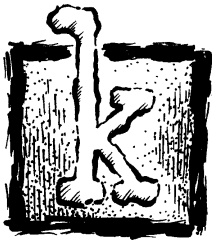
KOKOUKSESSA

HAKEMASSA
POSTIA

LOUNAALLA

Mikäli elämäsi kaipaa lisää sisältöä, laadi lukujärjestys vastaanottoajoista ja tutustu myös professoreihin, aikaa saat kulumaan ainakin yhden opintoviikon verran.

PALAAAN PIAN

Vastustaa vai vaieta?

Jos ovelleeni koputtaisi mies hakaristi käsivartensa koristeena ja vaatisi minua paljastamaan perheen piilopaikan aseohimollani marssin kaikuessa taustalla, joutuisin ehkä elämäni vaikeimman moraalisen ratkaisun eteen. En varmaan unohtaisi punnita mielessäni elämän arvokkuutta. Itsekkäästi oma elämäni painaisi varmasti enemmän kuin naapurin rikkaan akateemikkoperheen kohtalo. Kuuluisin varmaan itsekin niihin miljooniin, joiden selkärangattomuutta ihmettelemme historian tunneilla, joilla kerrataan toisen maailmansodan kauhuja mustavalkokuvista.

Tietoisina hirvittävästä vääryyksistä jokainen meistä kuvittelee, että olisi pystynyt Oscar Schindlerin tavoin pelastamaan tuhansia natsien kynsistä. Todellisuudessa yksilön heikkous mitataan massojen paineen alla, ja moni tyyty pelastamaan oman nahkansa juutalaisten nahkojen pingottuessa lampunvarjostimiin ja korkkiruuvikiharoiden koristaessa sohvatyynyjä.

Ilman vastarintaa moni asia jäisi kuitenkin toteuttamatta ja useat epäkohdat korjaamatta. Minäkään en saisi äänestää, elleivät suffragetit olisi nousseet barrikaadeille. Entä miten olisi käynyt urakehitykselleni, ellei Paavali olisi ollut huolestunut opettavien naisten hiuksista huomauttaessaan myös juoruilevista Korintin naisista. Auktoriteettien vastustamisella ja virhearvion tien osoitta-

misella on myös kääntöpuolensa.

Yhdysvaltojen käydessä sotaa Vietnamia vastaan hippiliikkeen kukkaistytöt ja -pojat vastustivat joukkojen lähettämistä rintamalle. Aluksi heitä ei otettu vakavasti, vaan isänmaahan luottaen monet nuoret miehet lähtivät aseineen Aasiaan. Taistelujen päättyessä havahduttiin sodan epäoikeudenmukaisuuteen, ja pommeista, kyynelkaasusta ja henkisistä vaurioista kärsineet jätettiin ansiomerkkeineen oman onnensa nojaan.

Puolustettaessa kapinoinnista syntyneitä tuloksia voidaan esittää kysymys: Kenellä on oikeus vaikuttaa? Me kaikki hyväksymme sen, että Intia pääsi vapaaksi brittien imperiumivallan alta, mutta sikhien ja kashmirilaisten itsenäistymispyrkimykset leimataan pelkästään ydinsodan lietsonnaksi. YK luottaa rauhankyyhkyn sanomaan pyytäessään pieniä kansoja hillitsemään kansallistunnetaan. Samaan aikaan viisimiljoonainen Suomen kansa nostaa siniristilipun salakoon.

Ei ole ollenkaan helppoa valita omaa paikkaansa kriittisesti ajattelevien aktiivisten ja passiivisten myötätijöiden joukosta. Ja onko aina pakko valita; varsinkin jos vaihtoehdot oikeasti rajataan kahteen, joko olet meidän puolella tai meitä vastaan.

ULLA OINONEN

**Lisää haasteita
elämäään?
Hae Kyyhkyseen!
katso sivun 22 ilmoitusta**

OPISKELIJA KÄYTÄ ETUASI!

**TURVAA JA
PÄIVITÄ TIETOSI!**

TILAA KOTIMAA -LEHTI
ITSELLESI NYT PUOLEEN
HINTAAN. TILAA KOTIMAA
PUN. (09) 4155 2333.

-50%

KOTIMAA
KRIITTILIS-VIITIKKÖJÄLLÄ
VIITIKKÖJÄLLÄ

PAPINPÄIVÄKIRJA

Onko mitään suurempaa?

Jumala on majesteetillinen taivaan ja maan Luoja. Hänen voimastaan maa kiertää radallaan, kallistuu akselissaan ja tuottaa vuoroin kevään, kesän, syksyn ja talven. Hänen voimastaan ihmiskunta tekee joka hetki historiaa, jonka myöhemmät sukupolvet kirjoittavat. Hän on samanaikaisesti läsnä kaikkialla ja kannattelee universumia kämmenellään. Hän on suuri Jumala.

Mutta minä ihminen olen pieni ja heikko. Minun elämäni kestää vain hetken ja sen jälkeen minä kuolen ja siirryn osaksi menneisyyttä. Elämäni jokainen sekunti kulkee ohitseni aina viimeistä kertaa ja jättää minuun vanhuuden kosketuksen. Minä olen tomua ja tuhkaa. Oikein Herra sanoo todetessaan: "Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitani." (Jes.55:8)

Ja kuitenkin minun pitäisi julistaa tälle ihmiskunnalle Jumalan kunniaa.

Ei Herra, ei tällaisesta ole niin suureen tehtävään. En pysty, en osaa enkä jaksa. Minä olen syntinen ihminen, enhän minä voi. Tule Herra sinä itse ja näytä tälle maailmalle kunniasi. Paina meidät polvillemme ja kerro kaikille luoduillesi, että yksin sinä olet Kuningas. Mutta mitä MINUN tulisi tehdä?

Ääni sanoo:

-Julista!

Ja minä kysyn:

-Mitä minun pitää julistaa?

-Ihminen on kuin ruoho, ihmisen kauneus kuin kedon kukka!

Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, kun Herran henkäys koskettaa sitä.

Niin! Ruohoa ovat ihmiset.

Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, mut-

ta meidän Jumalamme sana pysyy iäti. (Jes.40:6-8)

Niin, minun tehtäväni on kertoa tälle maailmalle, että se on Jumalan edessä vain tuulenhenkäys. Minun tehtäväni on kertoa totuus, joka on kirjoitettu Jumalan Sanaan. Ja minun suurin etuoikeuteni on kertoa, että kaikkivaltias Jumala rakastaa pientä ihmistä. Rakastaa niin paljon, että antoi oman Poikansa ristille, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.

Siinä on minun tehtäväni - palvelijan tehtävä. Kertoa Isästään, joka tahtoo olla koko maailman Isä. Niin, onko olemassa mitään suurempaa kuin saada olla pappi?

-PÄIMENPOIKA-

VANHA JÄÄRÄ

Esivalta ja laki

Kristillisten seurakuntien jumalanpalveluksissa rukoillaan esivallan puolesta. Monesti mainitaan tasavallan presidentti, maan hallitus ja eduskunta. Esivalta on tärkeä kaikille ihmisille, myös kristityille. Näinä aikoina esiintyy jopa kirkollisissa piireissä jonkun verran väärää opetusta esivallasta mm. sen oikeuksista toimia. Asia ei ole nimittäin niin, että esivalta voisi säätää lakeja ohi Raamatun. Tämä ei tarkoita, että Suomen pitäisi ryhtyä teokratiaksi, jota herkkähiipäiset tietysti heti ajattelevat. Perussuhtautuminen esivaltaan tulee olla kunnioittava, ja esivaltaa on toteltava, koska esivalta on Jumalan asettama. Sen sijaan esivallan ryhtyessä säätämään lakeja ohi Raamatun emme voi pitää niitä lakeja Jumalan säätiminä, koska esivalta on ylittänyt ne oikeudet, jotka sille on annettu.

Kristitty ei voi lähteä suosimaan ja toteuttamaan erilaisia asioita, vaikka esivalta näkisi ne mahdollisiksi.

Usein esivalta lähtee lakeja säätäänsä ihan muualta kuin vaikkapa kristillisistä arvoista. Laki on usein mahdollisuuksia antava, mutta ei pakottava - toisin kuin on tapana ajatella. Useimmat kristityille ongelmia tuottavat lakipykälät liittyvät kuudennen käskyn piiriin. Nykyään on mahdollista laillisesti toteuttaa erilaisia seksuaalisia haluja ja taipumuksia, mutta silti kristityn on varottava oikeaan raamatulliseen moraaliin pohjautuen monia kuudennen käskyn piiriin liittyviä "sallittuja asioita". Ongelmallista on sellainen hurmahenkinen ajattelu, jota jopa professoritason oppineet ihmiset tuntevat opettavan, että Jumalan tahto muuttuu lakeja säätämällä. Näin ei todellakaan

ole. Jumalan tahto on sanottu Raamatussa eikä se muutu. Esivallan edustajat eivät aina ole eivätkä edes tahdo olla kristittyjä, mutta voivat silti säätää ja säätävät hyviä lakeja, joista saamme olla kiitollisia. Ei ole kuitenkaan syytä sellaiseen hurskasteluun, että he toimisivat jumalena Jumalan paikalla ja onnistuisivat aina tehtävässään. Joskus aikoinaan saattoi jopa tasavallan presidenttikin toivottaa Jumalan varjelusta maallemme ja kansallemme.

Ainakin tätä varjelusta tarvitaan ja rukousta esivallan puolesta. Niin oudolta kuin se monesta tuntuukin lopulta ei ole olemassa kuin Jumalan laki ja se koskee kaikkia ihmisiä. Tämä laki ajaa kaikki ihmiset tuomiolle, jolta vain Kristuksen apu voi heidät pelastaa. Herra meitä auttakoon.

VANHA JÄÄRÄ

Pappisvaltaa Arka

Säätyvaltiopäivien aika on ollut ohi jo satakunta vuotta. Kuitenkin kansamme ylintä päätäntävaltaa on eduskunnassa käyttämässä kolme pappia, kansanedustajat Lauri Oinonen (kesk.), Osmo Puhakka (kesk., sit.) ja Ismo Seivästö (krist.). Kohtasin heidät kunkin erikseen haastatellen heitä teemoilla pappi kansanedustajana sekä kirkko ja yhteiskunta.

Jos lähtökohtana olettaa, että pappi on virkansa puolesta seurakunnan ja Kristuksen palvelija, on luterilainen kahden regimentin oppi vahvasti leimaamassa kunkin haastateltavamme itseymmärrystä. Pappi on kansanedustajana maallisen regimentin palveluksessa, eikä hänellä ole toisia ihmisiä suurempaa totuutta hallussaan. Papin työn tuoma kokemus sekä koulutukselliset valmiudet eettisten kysymysten kohtaamiseen toki ovat avuksi kansanedustajan työssä, mutta viime kädessä työtä tehdään yksilöinä ja kukin kansanedustaja ratkaisee kysymykset oman omantuntonsa mukaan. He eivät ole erityisiä kirkon edustajia. Omantunnon vapautta ei kukaan haastatelluista ole kokenut missään vaiheessa uhatuksi.

Kansanedustaja Lauri Oinonen, 55, on valittu eduskuntaan Keuruulta Kes-

ki-Suomen vaalipiiristä ja hän kokee olevansa erityisesti kotiseutunsa edustaja yli puoluerajojen. Kirkon ja valtion välisen suhteen hän kokee Suomessa olevan erityisen hyvän. Nykyisenkaltaisessa järjestelmässä kirkolle suodaan huomattavat yhteiskunnalliset mahdollisuudet vaikuttaa ja kirkkoa arvostetaan. Tuleva hautaustoimilaki on Oinosen mielestä merkittävä esimerkki suomalaisesta käytännöstä, jossa kirkkoon luotetaan ja se on luonteva osa yhteiskuntaa. Samalla kun suhteet yhteiskuntaan ovat kunnossa, on kirkolla täysi itsenäisyys toiminnassaan. Kirkon tulee hänen mielestään vahvasti säilyttää puolueettomuutensa ilman leimautumista yksittäisiin puolueisiin.

Osmo Puhakka, 54, on tullut valituksi eduskuntaan Elimäen kirkkoherran virasta Kymen vaalipiiristä. Oinosen ta-

voin hän kokee kannatuksensa tulleen vahvasti yli puoluerajojen. Puhakka on edustajista ainoa varsinaisesti sitoutumaton. Tehtävänsä kansanedustajana Puhakka näkee kohdistuvan erityisesti vastuulliseen valiokuntatyöskentelyyn. Suuressa salissa ei hänen mukaansa ole nelivuotiskauden aikana juuri muuta ratkaistu kuin ydinvoima ja parisuhdelaki, jossa hän ainoana pappina äänesti lain toteutumisen puolesta. Kirkollisten luottamustoimien tavoin hänen mielenkiintonsa vaikuttaa on kohdistunut suurelta osin diakonisiin sektoreihin, kuten ylivelkaantuneiden ja syrjäytyneiden ongelmiin.

Ismo Seivästö, 48, on kansanedustajana toisista pappisedustajista poiketen jo toista kautta. Kristillisdemokraattihin kuuluva Seivästö on kaarinalainen ja valittu eduskuntaan Varsinais-Suomen

ISMO SEIVÄSTÖ (KRIST.)

vaalipiiristä. Teologisen tutkinnon lisäksi hän on humanististen tieteiden kandidaatti. Kansanedustajuuden ongelmia pappeudelle Seivästö näkee erityisesti, mikäli kansanedustajana toiminut tai kansanedustajaksi pyrkivä on seurakuntansa ainoa pappi. Tällöin on vaara, että seurakuntalaisten mahdolliset antipatiat taustaryhmittymää kohtaan heijastuvat kielteisesti seurakuntatyöhön. Yhteiskunnallisesti kirkon tulisi Seivästön mukaan ottaa kantaa erityisesti ihmisarvoon ja -oikeuksiin sekä jokapäiväiseen leipään liittyviin kysymyksiin, jolloin pienituloiset, työttömät ja syrjäytyneet tulisivat huomioonotetuiksi.

Haastateltujen mukaan kirkon yhteiskunnallista toimintaa arvostetaan, mutta kirkko esiintyy yhteiskunnallisissa kysymyksissä hyvin vähäeleisesti. He toivoisivat kirkolta tunnustuksestaan ja arvopohjastaan käsin huomattavasti aktiivisempaa otetta yhteiskunnalliseen keskusteluun. Puhakan mukaan kirkko toimii lähinnä asiantuntijana valiokuntatyöskentelyssä, ja ainoastaan pyydettyäessä, kun taasen ortodoksinen kirkko on hyvinkin aktiivinen pitämään yllä luontevia yhteyksiä kansanedustajiin eduskunnassa ja sen ulkopuolella. Tämä on erityisesti piispa Ambrosiuksen ansiota. Puhakka kysyykin, että onko luterilaisen kirkon taholla lainkaan ymmärretty normaalien keskustelusuhteiden pitämisen ja näkyvyyden merkitystä yhteiskunnallisessa vaikuttamisessa.

Osmo Puhakka on huolissaan myös kirkon yhteiskunnallisen työn uudistamisesta jumalanpalveluselämään ja muuhun kirkon sisäiseen toimintaan

keskittyneiden uudistusten keskellä. Hän korostaa, että kirkon julistuksesta tulee löytyä myös yhteiskunnallista särmää. Kirkon yhteiskunnallisen vaikuttamisen merkittävänä toimijana on ollut kirkon sosiaalifoorumiksi muuttuva kirkon nälkäryhmä, jonka mietinnöstä on paljon poimittu nykyiseen hallitusohjelmaan. ”Kirkon kasvot ja ääni ovat sillä, jolla on jotain sanottavaa, eikä siinä tarvita piispallista auktoriteettia”, toteaa Puhakka, ”Pappeuteen kuuluu, että voi ottaa kantaa ja saattaa kantansa julkisuuteen.” Pappiskansanedustajat korostavat, että kirkon tehtävä on evankeliumin julistamisen lisäksi puhua yhteiskunnan kelkasta jääneiden puolesta, heidän täyttää ihmisarvoaan puolustaen. ”Kirkko ei voi paeta vastuutaan äänen pitämisestä”, tiivistää Puhakka.

Suomen kehityssuunnissa edustajat näkevät sekä hyvää että uhkakuvia. Oinonen nostaa päälinnaisiksi uhkakuviksi yhteiskuntarakenteen murtumisen, jolloin pienten kuntien ja seurakuntien olemassaolo palveluineen on uhattuna, sekä yhä korkean työttömyyden. Yhteiskunnan arvopohjan rapistuminen kristillisen arvokasvatuksen vähäisyydestä johtuen on myös uhkakuva, joka murtaa oikean ja väärän tajua ihmisten miellissä. Lyhyen tähtäimen voittojen metsästäminen tekee elämästä ryöstöviljelyä

OSMO PUHAKKA

LAURI OINONEN (KESK.)

Seivästön mielestä, kun pitkäjänteisyys puuttuu elämästä. Yleinen turvattuuden kasvu sekä alueellinen ja taloudellinen eriarvoistuminen ovat Puhakan erityisinä huolina. Arvoilmaston pehmenemistä hän pitää todennäköisenä nyt kun olemme nähneet kovien arvojen ”siunaussellisuuden”. Sosiaalista vastuuta toinen toisista kaivataan yli ydinperheen rajojen. Epävarmuuden keskellä edustajien kommenteista nousee toiveikkuus ja tahto vaikuttaa asioiden parempaan kuluun.

Eduskunnan kahvion vihertävä sävy luo rauhallisen tunnelman, rauhallisemman kuin televisiosatiiri Itsevaltiat antaa ymmärtää. Nelivuotiskausi kansanedustajana on jo lähes takana. Tulevissa vaaleissa Seivästö ja Oinonen mittauttavat kannatuksensa jatkumahdollisuus mielessä, Puhakan palatessa panoksensa antaneena kirkkoherran virkaan. Elämässä on jatkumoi, kuten torstainen hernekeitto ja pannukakku, niin UniCafe:ssa kuin eduskunnan kahviossa.

TOPI HAARLAA

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SINUN TUKENASI OPISKELUSSA JA TYÖELÄMÄSSÄ!

Suomen kirkon pappisliitto
on pappien, lehtoreiden, teologian
maistereiden ja kandidaattien sekä
teologian opiskelijoiden ammattijärjestö.
Jäseninä on mm. yli 90 % maamme
papistosta ja 1000 opiskelijaa.

Jäsenetuna saat Crux-lehden kotiisi.

Jäsenasioissa soita p.150 26 53.

Sähköposti:

suomen.kirkon@pappisliitto.fi
tai etunimi.sukunimi@pappisliitto.fi
kotisivu: www.evli.fi/jst/pappisliitto/

opiskelijoille liiton jäsenyys on ilmainen!

Lähetys
sanomat

SUOMEN
LÄHETYSSEURA

-Lähetys- ja
kehitysyhteistyön
aikakauslehti-

Suomen Lähetysseuran
mukana yli 20 maassa.
Opiskelijahinta 28 e / 11 nroa
(Normaalihinta 40 e)
Tilaukset: Suomen Lähetysseura
(09) 129 7317
www.mission.fi

Matkalippusi...

Piipia

Suomen Piipiaaseura

Raamattuja yli sadalla eri kielellä.
Tervetuloa tutustumaan www.bible.fi

Suomen Piipiaaseura
Kauppiaankatu 7, PL 173, 00161 Helsinki
Puhelin (09) 669 684, Faksi (09) 625 719, myynti@bible.fi

Minua vetää Pietariin mennyt maailma, kaupungin historia ja sen tuottamat mielikuvat.

Kirkon miehillä Venäjällä ei liene ikävä edelliselle vuosisadalle. Se on jättänyt syvät jäljet. TYT:n jäsenistö järjesti nopeasti ennen lähtöä aineellista hätää lievittämään vaatekeräyksen. Muuta avustustavaraa saatiin huomattavasti Suomen idäntyö UP:lta. Bussikuski ähkäisi tavaroita rahtitilaan sulloessaan, että rajalla kestäisi.

Kuskin epäilyistä huolimatta solahdimme rajan yli riuskasti. Ensimmäinen kohde, Viipuri, oli kurjistunut moninkertaisesti edellisen reissuni jälkeen. Kaupunkina Viipuri tuotti pettymyksen, vaikka ei huomioisi torin piraattilevyjä ja räkänokkaisia poikanulkkjeja. Kuinka kaunis kaupunki on ollut? Sama nostalgia tuntui Terjoen rantatietä ajaessa. Nyt alueen pitsihuviloissa keinottelevat uusrikkaat. Arvotyhjiö iskee tajuntaan, kun pohtii tilannetta.

Varsinainen sisältö matkalla oli tutustua Pietarin Hengelliseen Akatemiaan sekä Inkerin kirkkoon. Lähensimme myös maamme eri ilmansuuntien teologian opiskelijoiden yhteyksiä. **Jari Visto** Kirkon ulkoasiain osastolta selvitti Akatemian tarjoamia vaihtomahdollisuuksia. Paikallisena asiantuntijana toimi arkipiispan kanslias sihteeri **Timo Rosqvist**.

Tutustuimme Aleksanteri Nevalaisen luostarialueeseen. Luostarin kirkossa oli rauhaa ja tyyneyttä. Ihmiset kiirehtivät kellojen soidessa aloittamaan viikonlopun. Hengellinen Akademia sijaitsee samassa korttelissa luostarin kanssa.

Kuulimme katsauksen Venäjän ortodoksien kirkon tilanteesta ja akatemian toiminnasta. Akatemian historia ulot-

tuu 1700-luvulle, vallankumous sulki sen. Opetus käynnistyi vuonna 1946. Elävän kuvauksen opiskelijaelämästä voi lukea **Panteleimonin** kirjasta ”Venäläistä teetä”. Minua puhutteli lounas, jonka nautimme yhdessä Akatemian opiskelijoiden kanssa. Opiskelijat aterioivat hiljaisina, lukupulpetista luettiin Raamattua. Lounaan jälkeen meillä oli audienssi Akatemian rehtori, Tihvinän piispa **Konstantinin** kanssa.

Kirkon asema on tasoittunut valtion puristuksessa, suomalaisen on silti vaikea ymmärtää millainen tilanne kommunistisessa maassa on voinut olla. Pyrkimys lakkauttaa uskonto ja sen harjoittaminen kytkeytyy samalla inkeriläisiin ja Inkerin kirkkoon.

Lauantaipäivä täydentyi pyörähdyksellä Inkerin kirkon Kelton koulutuskeskukseen. Viime talvena rakenteilla ollut uusi pääarakennus oli noussut harjakorkeuteen. Kurssillinen opiskelijoita päätti juuri opintojaksonsa. Asiat tuntuivat olleen hyvällä tolalla.

Illaksi ryhmästä irtautui useita pienempiä, jotka hakeutuivat mieltymystensä mukaisiin kohteisiin. Joku innokas vilisti pariaksi tunniksi katsomaan Eremitaasin taidearteita. Minusta juuri mikään ei voita jalkautumista ihmisvilinään; tällä kertaa Nevski Prospektille. Kelpo teologeina kiersimme kirkkojen läheisyyteen. Kauniita ne ovat: nykyään

valtion omistamat Verikirkko ja Iisakin kirkko.

Sunnuntaina osallistuimme Pietarissa olevan Inkerin kirkon sielun, Pyhän Marian kirkon, messuun. Miellyttävä yhteensattuma oli siihen yhdistynyt **Aleksei Uimosen** pappisvihkimys.

Paluumatkalla tunnelma oli rentoutunut, jotain perää oli kotimaan eduilla muuhun maahan verrattuna. Tulli petti odotukset ja muodostimme sen ainoan jonon. Osa ryhmästä lyhensi paluun kilometrejä veisaamalla virsiä.

Pietarin monet kasvot: eriarvoisuus, köyhyys, arvottomuus, vauraus, menneisyys ja kuviteltua oudompi todellisuus kietoutuvat kuviksi. Vallitsevien tosiasioiden kritisointi kaventaa matkustamisiloa. Kylmän hotellihuoneen myönteinen puoli voi olla, että torakka ei juokse.

En usko lähteväni stipendiaatiksi Hengelliseen Akatemiaan, mutta tiedän palaavani Pietariin. Sitten kun Neva-joki on jäässä ja Nevskin luostarikirkkoon sisälle mennessä silmälasit vetävät huuruun. Satojen tuohusten liekit lepattavat - Gospodi pomiluj.

Eeva Koskimäki

Kirjoittaja on entinen TYT-aktiivi ja kynninen maailmantarkastelija.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko välittää stipendejä Pietariin hengelliseen akatemiaan. Mikäli sinua kiinnostaisi viettää mielenkiintoinen opiskelujakso Pietarissa, on stipendeistä tarkempaa tietoa saatavilla Kirkon ulkoasiain osastosta, Minna Väliäho 180 2287 ja osoitteesta www.evl.fi/kkh/kuo.

TYT, Fides ja TSF suuresti kiittävät Pietarin matkamme rahoittajia: Helsingin ja Joensuun teologisia tiedekunnat, Åbo Akademi, Kirkon ulkoasiain osasto, Tampereen, Porvoon, Lapuan ja Helsingin hiippakunnat sekä Pappisliitto.

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys TYT 150-vuotta Juhlaviikon ohjelma

Varmista ohjelman päivitykset TYT:n nettisivuilta
<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/150/>

Sunnuntai 2.2.2003

- Messu Helsingin Tuomiokirkossa klo 10
- Kirkkokahvit ja keskustelutilaisuus Tuomiokirkon kryptassa messun jälkeen
- Hyväntekeväisyyskon-sertti yhteisvastuun hyväksi, Hotelli Arthur (Vuorikatu 19) klo 19

Tiistai 4.2.2003, TYT-päivä

- Näyttely 'Mukautumista vai vastarintaa' – Kansalliskirjaston Rotundassa (31.5. saakka)
- Lehdistötilaisuus sekä 'Jumaluusopin opiskelijat osana yliopiston kulttuurihistoriaa 1853–2003' -historiateoksen ensimmäisen osan julkaisu
- Teologinen kirjatori yliopistolla
- Tapahtumia tiedekunnassa (Aleksanterink. 7)
- Varjovuosisjuhlat klo 19 alkaen – väläyksiä vuosikymmeniltä, Bulevardin seurakuntasali, liput 2 euroa

Keskiviikko 5.2.2003

- Kyyhkynen 150 vuotta
- Teologi mediassa – teologia mediassa – keskustelutilaisuus, Fabianink.33, Yliopiston päärakennus, luentosali 5

Perjantai 7.2.2003

- Tenttikahvit klo 10.30 alkaen
- Vuosijuhla Vanhalla ylioppilastalolla (Mannerheimintie 3): Cocktail-tilaisuus ja tervehdykset klo 16.30–17.45 Musiikkisalissa, illallisjuhla Juhlasalissa klo 18 alkaen, jatkot n. klo 00.00 alkaen

Vuosijuhlaliput á 40 euroa yhdistyksen jäsen tai avec, muilta 50 euroa. Sisältää ohjelman, kolmen ruokalajin illallisen, ruokajuomat sekä sisäänpääsyn jatkoille. Lippu jatkoille erikseen ostettuna 9 euroa.

Liput 18.11 alkaen TYT:n toimistolta ma ja ke 9-12, pe 13-16 (p. 631 544, tyt-toimisto@helsinki.fi).

Arkipäivien vesperit joka päivä ma-pe klo 17 Tuomiokirkon kappelissa. Muista myös juhlaviikolla ilmestyvä Kyyhkynen erikoisnumero!

Arvoisa lukija,

Haluatko saada nimesi näkyviin Suomen vanhimpaan yhtäjaksoisesti ilmestyneeseen aikakauslehteen, Kyyhkyseen? Nyt sinulla tai edustamallasi yhteisöllä (seurakunta, yritys tms.) on ainutlaatuinen tilaisuus onnitella juhlivaa vanhusta ja tukea samalla yhdistyksen toimintaa. Helmikuussa 150 vuotta täyttävä Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys julkaisee Juhlakyyhkynen, johon voit jättää onnittelutervehdyksen.

Tervehdyksiä on saatavilla kahta eri kokoa: 1/16 sivu (55 x 40 mm) á 25 euroa, sekä 1/8 sivu (55 x 84 mm) á 50 euroa. Mediakorttimme löydät osoitteesta <http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/kyyhkynen/>. Lähetä tervehdyses 24.12.2002 mennessä osoitteeseen TYT / Juhlakyyhkynen, PL 33, 00014 Helsingin yliopisto ja liitä mukaan laskutusosoite. Juhlakyyhkynen ilmestyy viikolla kuusi, jolloin juhlinta on täydessä vauhdissa. Lisätietoja osoitteesta tyt-toimisto@helsinki.fi tai p. 09-631 591.

Hae kyyhkyseen!

Ainejärjestön lehti kaipaa uusia
kykyjä vuodelle 2003. Etsimme:

- Päätoimittajaa
- Taiteajaa
- Toimittajia
- Valokuvaajaa
- Piirtäjää
- Ilmoitusmyyjää

Vapaamuotoinen hakemus, josta ilmenee työhistoria sekä yhteystiedot pyydetään jättämään 27.11. mennessä TYT:n toimistoon Kyyhkynen päätoimittajan lokeroon. Päätoimittajalta ja toimittajilta toivotaan liitteeksi juttunäyte. Taiteajalta, valokuvaajalta ja piirtäjältä toivomme myös näytettä aikaisemmista töistä.

Lisätietoja: Panu Pihkala, e-mail: panupp@yahoo.com tai Miika Auvinen, puh. 050 5934716, e-mail: miika.auvinen@helsinki.fi.

Lähde mukaan!

Taas se kuolee

Vuosi, nimittäin, pian. Se on elänyt aikansa, tehnyt minkä valitsi, poistuu hämärään ja jättää työn seuraajilleen. Kuin ihmiset, siis, mutta omalla syklillään; ja myös, kuin yhdistyksemme toimielimet.

Valitsimmeko tekemämme oikein? Se on vaikein kysymys loppumisen aikaan. Minulle yksi tietokonepelin miellyttävimpää piirteitä on ”tallenna” -vaihtoehto, jonka avulla voi kokeilla mitä tapahtuu jos kääntyykin risteyksestä vasemmalle? Päätöksenteossa tämä olisi korvaamaton apu. Harmi, että se ei todellisuudessa onnistu – paitsi mietona versiona: jos kokeilee ongelmaan ensin pehmeää ratkaisua, voi epäonnistumisen sattuessa olla vielä mahdollisuus kokeilla myös kovaa. Toisinpäin tämä on mahdotonta, mikä kannustaa entisestään maltillisuuteen. Siihen onkin pyritty myös keskusteltaessa tämän lehden vuoden linjasta, joka on herättänyt vahvoja tunteita. Lopputuloksen arvioiminen jää lukijoille.

Kiitavi aika, vierähtävät vuodet

Tämän vuoden avainsana: avoimuus. Siihen yhdistys on pyrkinyt kaikessa, niin päätöksenteossa ja henkilövalinnoissa kuin tiedotuksessa ja kannustamisessa. Luottamustehtävistä on tiedotettu laajemmin, on pyritty keksimään keinoja millä saada sekä aivan uudet että monen vuoden opiskelijat mukaan toimintaan, on hiottu tiedotus-

ta ja erityisesti sen sähköistä muotoa. Taivotteena on ollut perustehtävänsä hyvin hoitavana yhdistys, joka samalla valmistautuu riittävällä voimalla 150-vuotisjuhliin. Tiedämme, että olemme yrittäneet; kuka tietää, olemmeko onnistuneet? Aika ja seuraajat, me jääme Teidän vaa’alenne.

Barrikadeille!

Kulunut vuosi on ollut Helsingin yliopistomaailmassa mullistavien suunnitelmien aikaa. Tätä kirjoitettaessa ei ole kulunut kauaa siitä, kun humanistiopiskelijat osoittivat mieltään ja keräsivät adressia tiedekuntansa jakamista vastaan. Prosessi päättyi lopulta heidän haluamallaan tavalla, vaikka opiskelijat heräsivät myöhään: asia oli jo ollut käsittelyssä ja pöydätty, ja sitä oli valmisteltu hyvinkin kauan. Tämä on opiskelijoiden ongelma: vain harvaa kiinnostaa suunnittelukokouksissa istuminen tai niiden tulosten tarkastelu, vaikka juuri tuo vaihe olisi se milloin asioihin voisi parhaiten vaikuttaa. Suurella kansanjoukolla on tapana herätä vasta kun uhka on kasvanut suureksi ja tämänhetkiseksi. Taitaapa tänä elämyseskeisenä aikana olla myös yleensäkin houkuttelevampaa lähteä palo silmissä osoittamaan mieltä kuin ostaa salkku ja ryhtyä opintojaostoaktiiviksi.

Ei kun talkoisiin!

Nyt kun on jo mollattu elämyseskeisyyttä, on myös mainittava siihen liittyvä

toinen Suuri Paha: yksilöllisyyden ylikorostus. Jos lähtökohtana on *mitä minä itse siitä saan*, jää moni hyvä asia tapahtumatta. Mitä tarkemmin asiaa ajattelee, sitä vaikeampaa on keksiä asiaa, joka säilyisi toivotunlaisena ilman *ylläpitoa*. Järjestys, edunvalvonta, kielitaito, parisuhde – kaikki vaativat vaivannäköä, työtä, ylläpitoa toimiakseen hyvin. Se on toisinaan harmaata, tylsää ja tympeää itsensä viihdyttämiseen verrattuna, mutta usein myös palkitsevaa, iloista ja antoisaa. Yhteisten asioiden ylläpito vaatii yhteistä vastuuta: sitä että uhraa omastaan kaikkien hyväksi – tosin samalla useimmiten myös lopulta omaksi hyväkseen. Sitä on tämän yhdistyksen työ ollut, ja tulee olemaan uusien toimijoiden käsissä; ja sen vuoksi minun on helpompi antaa anteeksi ne töppäykset, joita aktiivit aina aika ajoin tekevät. He sentään yrittävät. Toivottavasti työemme seuraajatkin ajattelevat näin, käydessään talkoisiin. Pahoittelemme sitä, mikä jäi tekemättä, olemme iloisia siitä, mitä tehtiin – ja kiitämme lämpimästi kaikkia, jotka olivat mukana, kukin omalla tavallaan.

PANU PIHKALA

P.S. Palautetta ja toiveita ensi vuotta varten saa antaa: panupp@yahoo.com

Vuosijuhlia ja uutta kokoonpanoa

Tunnollisena ja ennakoivana ihmisenä olet varmasti jo paketoanut alkuvuodesta hankitut joululahjat ja järjestänyt ne siistiin pinoon Joulupukkia odottamaan, joka sitten toimittaa ne onnellisille omistajilleen jouluaattona. Näin minäkin olen tehnyt. Olen myös hankkinut hyvissä ajoin liput TYT:n 150. –vuosijuhliin sekä kirjoittanut oheisen vuosijuhlaviikon ohjelman kalenteriini. Mitä? Ai, et ole tehnyt tätä vielä? Ei hätää, sillä jos toimit ripeästi

18.11 myyntiin tulleista vuosijuhlalipuista riittää vielä sinulle ja seuralaisellesikin. Nämä ovat juhlat, joita ei kannata missata. Katso lisätiedot netistä (<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/150/>)

TYT:ssä on parhaillaan menossa jokavuotinen vallanvaihdos. Uusi toverineuvosto pitää ensimmäisen kokouksensa 29.11. klo 14. Tätä ennen kuitenkin pidetään hallitusneuvottelut, joissa määritellään juhluvuoden hallituksen kokoonpano. Jos siis haluat päästä suunnittelemaan ja tekemään päätöksiä TYT:ssä, tule mukaan kaikille avoimiin 22.11. ja 28.11. pidettäviin hallitusneuvotteluihin (tarkempia aikoja ja paikkoja

nettisivuilta). Tarjolla on haasteellisia tehtäviä ja hyvää seuraa.

Tiedotusjaoston puolesta suuri kiitos kuluneesta vuodesta!

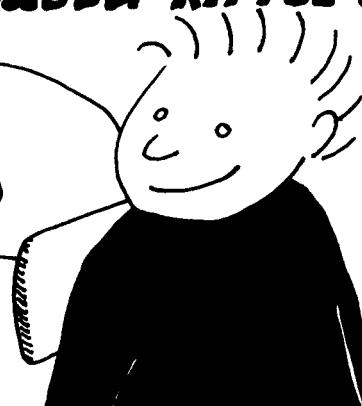
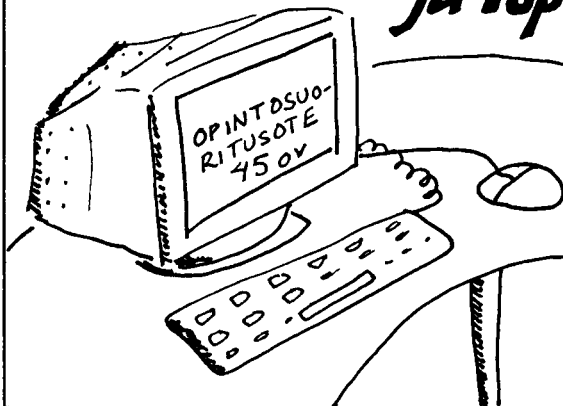
ANTTI SIUKONEN
TIEDOTUSMINISTERI

PS. Muistathan perinteiset Vesperit arkipäivisin Tuomiokirkon kappelissa klo 17, tenttikahvit perjantaisin olkkarissa alkaen klo 10.30, sähköpostilistalta tai nettisivuilta ajankohtaisimmat tiedot ja infopulu kerran kuussa. TYT netissä: <http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/>

mökö

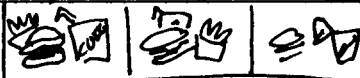
IV-02

ja lopussa kiitos seisoo

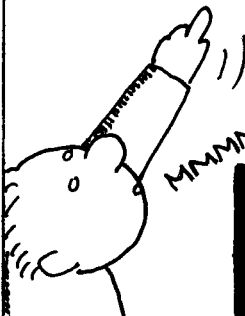

JES, EKAN
VUODEN
OPINNOT
PULKASSA!

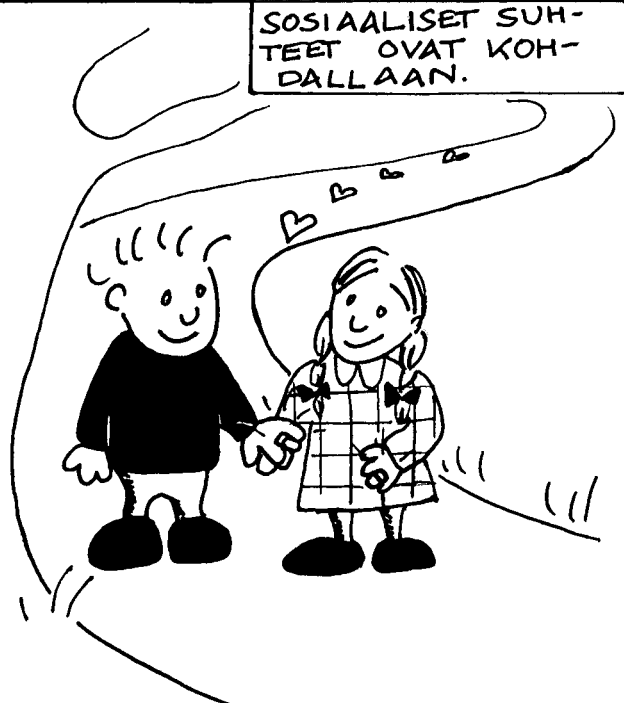
TYÖSSÄKIN EH-
DITÄÄN KÄY-
MÄÄN.

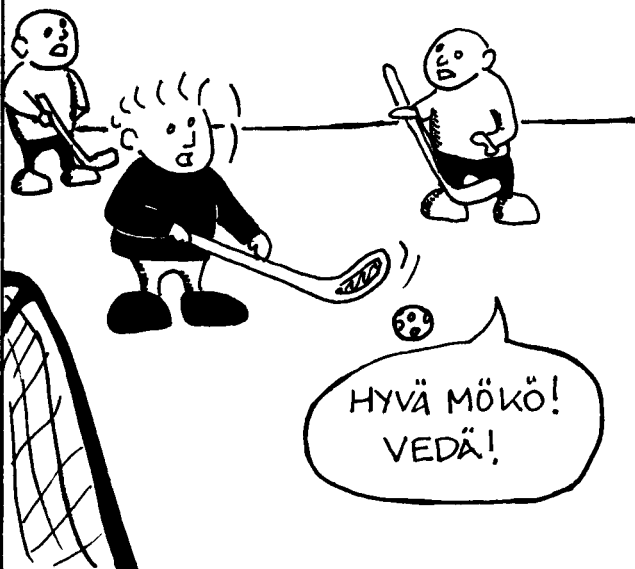
YKSI BIGMAC
ATERIA SIIS,
NIINKÖ?

SOSIAALISET SUH-
TEET OVAT KOH-
DALLAAN.

HARRASTAAKIN
PITÄÄ.

HYVÄ MÖKÖ!
VEDÄ!

MUTTA KANNATTAAKO
UURASTAA?

MAKSETTAVA
VÄLITTÖMÄSTI
5. KUUKAUDEN
OPINTO-
TUET
TAKAISIN.